

dr. Tóth Endre

1931-2021

Tiszteletbeli főszerkesztőnként 2021. július 20-án a Farkasréti temetőben búcsúztak családtagjai, barátai, egykori kollégái és tanítványai.

Pályáját vegyipari szakterületeken, a gyógyszeriparban és az egészségügyben kezdte. Érdeklődése az 1960-as évek elején, már gyakorlott mérnökként az akkor nagy fejlődésnek indult híradás és műszeripar felé fordult. Felismerte, hogy a rádiók, televíziók, távközlő berendezések és ipari elektronikák gyártásában nagy szerepet kapnak a kémiai technológiák és ez életre szóló szakmai kihívást jelent egy nyitott érdeklődésű mérnöknek. Így került a Műegyetem újonnan alakuló Híradás és Műszeripari Technológia Tanszékére, a mai Elektronikai Technológia Tanszék jogelődjére. A karon egyetlen vegyészmérnökként, egyetlen laboratóriumi eszköz, egyetlen szakterületről szóló oktatási anyag nélkül kellett a munkát megkezdenie. Nagy energiával látott hozzá az alapok lerakásához. Jegyzeteket írt, szinte a semmiből laboratóriumi gyakorlatokat állított össze. Akkori tanítványaként a kora reggeltől késő estig, több doboz szimfónia cigarettával és tucatsnyi méregerős kávéval serkentett fiatal adjunktust láttuk benne, aki a villamosmérnöki karon addig ismeretlen szakterületet épít. Az iparág számos gyártási megoldása alkalmazott felületi kémiai eljárásokat, így ez a terület lett munkája középpontja.

Abban az időben jelentek meg a vezető világcégek termékeiben a nyomtatott huzalozások, így természetes lett számára ennek a területnek a megismerése. Néhány év alatt az oktatásban és az ipar számára végzett kutató-fejlesztő munkában is jelentős előrelépések történtek és Tóth Endre e terület egyik legelismerettebb hazai szakértője lett. Hazánkban az egyik első volt, aki megbízható, iparilag alkalmazható átfémezett furatú nyomtatott huzalozású lemezeket készített. Az 1970-es évek elején nagy lehetősége adódott. A tanszék új épületbe költözött, ahol a korábbi egyetlen tanteremből átalakított laboratórium helyett egy félüzemi gyártásra és természetesen kutatásra-fejlesztésre alkalmas komplexumot hozhatott létre.

A szorosan vett szakmai kérdések mellett Tóth Endre jó gazdasági érzékkel is rendelkezett. Már az 1990-es évek legelején felismerte és az akkori lehetőségek határain belül alkalmazta a ma spin-off cégnek nevezett vállalkozási formát. Igen eredményes ipari együttműködéseket hozott létre. A vele való munka néha nem volt könnyű. Ragaszkodott elképzeléseihez, csak nagyon kemény vitákban lehetett meggyőzni. A pillanatnyi konfliktusokon túlnőve azonban egy jó szakmai és emberi közösségben az ilyesmit természetesnek kell tartani.

Szívén viselte a magyar nyelvű szakfolyóiratok életben tartását és a kor változó igényeinek megfelelő átalakítását. Megalakulásától vezetőségi tagja volt az Üzemi és Szakújságírók egyesületének, ahol elsősorban a magyar szaknyelv fejlesztésének rendkívül összetett problematikájával foglalkozott. Főszerkesztője volt az „Elektronikai technológia, mikrotechnika” lapnak, melyet a nagymúltú „Finommechanika” folyóirat megújításával élesztett újra.

1960 óta tagja volt az Optikai, Akusztikai és Filmtechnikai hagyományos elnevezést viselő, de széles szakterületet felölelő tudományos egyesületnek, ahol az elektronikai technológia, mikrotechnika szakosztály elnöke volt. Munkásságát 1988-ban Bárány Nándor díjjal, 1992-ben MTESZ díjjal ismerték el.

A szakterületen széles körben elismert utódok nőttek föl mellette és az Elektronikai Technológia Tanszék utóbbi 10 évben végbement megújulása során aktívan érdeklődő nyugdíjasként megélhette a több mint ötven éve megkezdett, új szakterületet építő munkájának harmadik megújulását egy minden igényt kielégítő, környezetbarát laboratórium és gyártó rendszer létrehozását.

Nagyon-nagyon régen egy költői vénájú bölcselő írta le, hogy
„Létünk szálló tollpihe az élet és halál szélfújta mesgyéjén”

Tóth Bandinak megadatott, hogy ez a tollpihe hosszú ideig a „mesgye” világos oldalán szálldogáljon. Hosszú, teljes életet élhetett. Most azonban búcsúznunk kell, kedves Bandi, nyugodj békében!